

prin contrast. În scenele de masă, ca, de pildă, cea a soborului curții adunate pentru dezbaterile politicii lui Mircea față de prințul otoman, caracterul istoricist — convocarea unui divan boieresc — se estompează în fața dinamismului conflictului interior, cu finețe exteriorizat de protagonist. În tăcerea lui Mircea, în felul cum ascultă diferitele păreri, se trădează sentimentele sale: trufia, demnitatea, conștiința valorii umane și naționale, ca și durerea omului neînțeles și silit să pară soț-tiran, tată crud. Interpretarea Elisabetei Jar dă o încordată tensiune dramatică rolului secund al Marci. O undă de poezie delicată, sobră în exaltare, iradiază Jeanine Stavarache-Arina.

Teatrul din Timișoara nu-și îngăduie nici o clipă de răgaz. Cu febrilitate se pregătesc noile montări: *Mincinosul* de Goldoni și *Făt-Frumos*, basmul lui Horia Furtună. Alte repetiții, în paralel, „recondiționează” spectacolele stagiunii trecute, pentru a le aduce la rampă nealterate. Ceea ce demonstrează că, în ciuda greutăților organizatorice, munca de zi cu zi continuă în ritmul accelerat și intensiv cu care, pare-se, colectivul s-a desprins, considerându-l firesc.

M. I.

Baia Mare

ROADELE FLUCTUAȚIEI

Cele mai bune rezultate obținute de teatrele noastre, în ultimii ani, au arătat că, din mulțimea factorilor care determină succesele, *stabilitatea trupei* rămâne unul din cei mai importanți. Atâta timp cât această condiție — de ordin organizatoric — nu este asigurată, orice discuție generalizată, legată fie de problema idealului estetic, fie a culturii teatrale etc., în jurul căroră se organizează astăzi atât de aprinse dezbateri, mi se pare osîndită a rămîne în domeniul teoriei. M-am convins încă o dată de acest lucru, văzînd situația la Teatrul de Stat din Baia Mare, în acest prag de stagiune, cînd, după 14 ani de cînd urmăresc activitatea sa, mi-a fost dat să stau de vorbă cu cel de al 18-lea director venit de vreo două luni la conducerea instituției. Mă întreb cum își va duce el la îndeplinire complicata misiune de a ridica la o treaptă superioară activitatea teatrului băimărean cînd, aproape în fiecare zi, e nevoit să aprobe cîte un transfer? Anul trecut au plecat de la Baia Mare o parte din actorii tineri, talentați absolvenți de institut, în care teatrul și-a pus mari nădejdi. Acum, în plină desfășurare a noului an teatral (cînd, de fapt, în regulament se prevede că nu se mai pot face schimbări pînă la sfîrșitul stagiunii), pleacă patru din actorii maturi — dînd pur și simplu peste cap întreaga producție artistică a teatrului. *Comedia erorilor*, una din montările de efort ale echipei din Baia Mare, realizată la sfîrșitul stagiunii trecute în regia lui Farkas Istvan — spectacol care, pe lîngă energie, a pretins și grele investiții materiale, și care era departe de a fi epuizat — nu s-a mai putut relua la deschiderea actualei stagiuni, deoarece unul din actorii care dețineau un rol principal, Ion Mîinea, a plecat la Oradea. Spectacolul cu piesa Sidoniei Drăgușanu, *Întîlnire cu îngerul*, de asemenea nu s-a mai putut programa, protagonistul Costin Iliescu mutîndu-se la teatrul din Petroșani.

Am văzut aci primul spectacol din actualul sezon teatral, *Omul cu mîrtoaga*, în direcția de scenă a lui Petre Meglei. Cu echipa existentă: Ion Uță (Chirică), Larisa Stase Mureșan (Ana), Mircea Olaru (Varlam), Virgil Fătu (Inspectorul general), Ecaterina Sandu (Fira) și alții, la care s-a adăugat Ștefan Moisescu (Nichita) — chemat de la Teatrul Național din Cluj, să joace în această reprezentare —, regizorul a dat piesei lui G. Ciprian, într-un cadru scenic îngrijit, o interpretare onestă, apropiată spectatorului. Iată însă că și această montare, care s-a bucurat de o bună primire din partea publicului, va fi, probabil, în situația de a fi suspendată pînă se va găsi un înlo-

Mircea Olaru (Varlam) și Ion Uță (Chirică) în „Omul cu mirfoaga” de G. Ciprian

cuitor pentru Mircea Olaru — element de vîrf al colectivului, care s-a transferat recent la Reșița.

În atare condiții, în care, de la o zi la alta, se așteaptă cîte o surpriză (morbul contaminează și alți actori, nespuse de disponibili, din motive mai mult sau mai puțin întemeiate — de obicei, foarte personale —, îndemnîndu-i la evaziune), asigurarea unei cît de vagi continuități a muncii a devenit extrem de anevoioasă. Teatrul nu are pînă la ora actuală un repertoriu stabilit, un program de lucru normal. Nevoit fiind, din condiții obiective, să ducă o viață „nomadă”, să joace mai mult în deplasări (sala teatrului fiind încă în reconstrucție pînă la începutul anului viitor), e firesc ca teatrul să suprasolicite efortul actorilor rămași credincioși acestei scene. Oricît de mare va fi acest efort, el nu va putea acoperi anumite necesități de repertoriu, trupa băimăreană fiind lipsită de actori și actrițe pentru anumite genuri, atît de vîrstă medie, cît mai alestineri.

În timp ce conducerea teatrului, regizorii și pictorul-scenograf s-au întîlnit să fixeze cea de-a doua piesă ce urma să intre în repetiții, s-a primit vestea că, în sfîrșit, tînăra absolventă Mihaela Dumbravă, după multe parlamentări și rugăminți, după ce se pare că tentativa de a se opri la teatrul din Pitești a dat greș, a acceptat să vină la teatrul din Baia Mare, unde fusese repartizată inițial.

E greu de crezut că această singură floare va aduce la teatrul băimărean primăvara și că trupa va ieși astfel din impas. Nenumărate au fost articolele care au semnalat situația în care se află de la o vreme teatrul din Baia Mare. S-a propus, de fiecare dată, un efort sporit de unificare și consolidare a acestui colectiv. Cred că problema nu va putea fi rezolvată pe plan local, cu mici sau mai mari compromisuri. Ea cere soluții radicale. Pînă la apariția unei noi legislații, care sperăm că va pune capăt fluctuațiilor, una din aceste soluții cred că ar putea fi preluarea bunelor experiențe ale teatrelor din Satu Mare și Piatra Neamț, adică: trimiterea unei întregi clase de absolvenți de la Institut, eventual și a unui tînăr regizor talentat, care, împreună cu ceilalți membri statornici ai colectivului, să pornească, pe baze noi, o nouă activitate. Problema redresării acestui teatru, cu misiunea de a fi unul din cei mai importanți factori culturali într-un oraș cu o asemenea pondere în viața economică a țării, are o însemnătate deosebită. Fără soluționarea acestor dificultăți organizatorice e greu să prevedem, și mai ales să pretindem, aci, o stagiune înfloritoare.

Valeria Ducea